

ת"פ 16138/05/14 - מדינת ישראל נגד ג כ

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16138-05-14 מדינת ישראל נ' כ

בפני
בעניין: כבוד הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג כ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד רועי לביא

הנאשם בעצמו

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפת בת זוגו ואיומים.

בתאריך 7/2/14 במהלך ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלוננת - היא אשתו, סטר הנאשם על פניה של המתלוננת ואמר לה כי אם בתם של בני הזוג לא היתה בבית, היה שופך עליה את דלי המים.

הנאשם הופנה אל שירות המבחן ומן התסקיר עלה כי הנאשם בן 67, נשוי ואב לשלושה ילדים. מאז שנת 1977 עובד כמסגר בא.

לנאשם אין מעורבות כלשהי בפלילים.

בתסקיר הראשון תואר כי הנאשם סיפר על ויכוח שהסלים ולדבירו חווה מצידה של המתלוננת תחושות

השפלה. הוא הודה במעשים, אך התקשה להעמיק בנסיבות שהובילו אותו לביצוע האלימות. על אף שהוא ביטא חרטה על המעשים, הוא צמצם מחומרת התנהגותו וממשמעותה כלפי המתלוננת והתקשה לגלות כלפיה אמפתיה.

המתלוננת סיפרה על אירועים נוספים ועל אלימות רגשית מתמשכת, אך ציינה כי ההליכים הפליליים היוו גורם משמעותי כלפי הנאשם וכי היא מעוניינת בשיקום יחסיה עימו.

שירות המבחן ציין כי על אף עמדותיו הנוקשות של הנאשם הוא שיתף פעולה באורח מלא משהופנה על ידי שירות המבחן להליך טיפולי. עם זאת בשיחה נוספת העלה קושי וחוסר מוטיבציה לטיפול. שירות המבחן העלה חשש כי שיתוף הפעולה שלו מונע מחששו מתוצאות ההליך המשפטי. עם זאת ולאור המוטיבציה הראשונית שגילה, המליץ שירות המבחן על מתן ארכה על מנת לבחון את מידת השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי.

ממרכז "דולב" למניעה ולטיפול באלימות במשפחה דווח כי בשיחות עם הנאשם עלה ספק רב ביכולת של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, לאור העמדות שהציג הנאשם ולאור השלכת האחריות על המתלוננת, מה גם שהנאשם לא ראה כל בעייה בהתנהגותו. עם זאת נעשה ניסיון לשלבו בטיפול קבוצתי, אך הנאשם הביע הסתייגות מטיפול זה ובחר שלא להשתלב בו.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי החליט של א להתשלב בטיפול לאחר שנועץ בקרוביו ומצא כי הטיפול אינו מתאים לו. הוא העלה עמדות השוללות נזקקות טיפוליות.

בשיחה עם המתלוננת עלה כי חלה הטבה משמעותית ביחסיה עם הנאשם ושללה כל בעייתיות במערכת הזוגית מאז התסקיר הקודם. לאור הפער שחל בדיווחי המתלוננת בשתי ההזדמנויות, התרשם שירות המבחן כי היא חשה תחושות אשמה סביב ההליך המשפטי, אשר גורם לנאשם, לדבריה, למועקה גדולה מאוד ועל כן נוטה לגונן עליו ולהפחית מהקשיים הזוגיים.

לאור כל האמור לעיל ובהעדר טיפול ואף לאור כך שהנאשם עתיד לצאת בקרוב לפנסיה ועל כן עתידו לא ייפגע, לא מצא שירות המבחן להמליץ על אי הרשעתו. שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה מרתיעה כמאסר מותנה.

בטיעוניה הפנתה התביעה אל האמור בתסקיר שירות המבחן, באשר לנטילת האחריות המצמצמת והטלת האחריות על המתלוננת, כן הפנתה באשר לאמור לגבי עמדותיו הנוקשות של הנאשם ואי הסכמתו להשתלב בטיפול, על אף ההזדמנויות אשר ניתנו לו. לטעמה של התביעה מדובר בתסקיר שלילי מאוד וסופו אינו תואם את תכנו ועל כן לא ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

בהתחשב בהודאתו ובהעדר עבר פלילי, סבורה התביעה כי יש להטיל על הנאשם שני חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות בצד מאסר מותנה וקנס.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בנאשם בן 67 נעדר עבר פלילי מסוג כלשהו וכי לראשונה הסתבך באירוע זה. הנאשם מתפקד לאורך כל חייו באורח נורמטיבי, תעסוקתו יציבה וזוכה לשבחים רבים, כפי שהציג בתעודות הערכה ובמסמכים ממקום עבודתו של הנאשם.

האירוע, מבלי להקל בו ראש, הוא נקודתי ואף לא נגרם כל נזק למתלוננת. מדובר במעשים המצויים ברף הנמוך של עבירות מעין אלה. מדובר בזוג הנשוי מזה 43 שנים והממשיך בחיים משותפים. לאור כל אלה, ניתן לטעמו של ב"כ הנאשם להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

מדובר במעשה אלימות בתא המשפחתי אשר לווה באיומים.

הערכים המוגנים אשר נפגעו במקרה זה הם שלומה של המתלוננת, כבודה והאוטונומיה שלה לחופש הבחירה. המעשה מצוי ברף התחתון של מעשים מעין אלה ומתחם הענישה הראוי לו נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות.

הנאשם בחר אמנם לסטור למתלוננת במהלכו של ויכוח ואף לאיים עליה, הגם שאין המדובר באיום בוטה וקשה, ויש כמצוות בית המשפט העליון לפעול למיגורה של תופעה פסולה זו, אלא שכאמור מדובר במעשה המצוי ברף הנמוך של המעשים ויש אף לבחון את נסיבותיו של הנאשם.

הגם שהנאשם נטל אחריות חלקית ומצמצמת על המעשים והביע עמדות נוקשות, הרי שהוא הודה באשמות וחסך זמן שיפוטי יקר, לרבות את עדותה של המתלוננת. הנאשם בן 67 ולא הסתבך מעודו עם החוק. במשך כל השנים פעל באופן נורמטיבי לחלוטין, בעל תעסוקה יציבה במיוחד, ופרנסה טובה למשפחתו, כאשר הכל גמרו את ההלל על אופן תפקודו במקום עבודתו.

בני הזוג אף מבקשים לשקם את יחסיהם וממשיכים בחיים משותפים.

בהתחשב בכל אלה, מצאתי כי במכלול השיקולים ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

אני גוזרת על הנאשם חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

אני מטילה על הנאשם קנס בסכום של ₪ 1500 או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/11/15 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ו, 21 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.